

stor, Skuespillerindes Kunst fik dette Stykke en Gang et fornyet Liv paa Scenen. Goldschmidt bemærker et Sted om Fru Heibergs Lukretia, at »man fik saa meget at vide om hende, som man ikke havde vidst før,« en Bemærkning, der træffende anskueliggør for os, hvor rigtigt Fru Heiberg maa have opfattet stor Komædie. Det er vel ikke rimeligt, at vi i vore Dage vilde finde Fru Heibergs Fremstilling fyldestgørende; hun har naturligvis udfyldt Rollens store Rumfang — der er Plads til meget indenfor det at være vægelsindet — med den Slags kvindelige Væsen, som Datiden bedst kendte og forstod. Hun var overvejende indtagende, saa det gjordes forstaaeligt, at man kunde glemme hendes Vrede, saa saare Smilet var der. Nuomstunder vilde det vel ikke være Lukretias Ynde, en Skuespillerinde — af Fru Heibergs Rang, mener jeg — vilde lægge mest Vægt paa, skønt undværes kunde den naturligvis ikke, derimod vel snarere paa det, der havde mest Udsigt til at interessere vor psykologiske Tid, altsaa mere paa selve det gaadefulde Vægelsind end paa Yndigheden trods Vægelsindet. Om Stykket siger Holberg selv, at »store Kendere sætter det højest«; nuomstunder synes det ikke at være meget i Kurs. Mig forekommer det, ligesom Brevskriverinden, at være et meget mærkeligt Stykke. Det er ikke ret tit, at man i Literaturen — der jo er dannet af Manden og præget af hans Aand — træffer Kvinden skildret anderledes end i sit Forhold til Manden som hun tager sig ud fra hans Stæde; det er sjældent, at hendes Væsen i sig selv eller hendes Forhold vis à vis Tilværelsen alene betragtes. Naturligvis har Holberg, af gode Grunde, ogsaa betragtet sin Lukretia fra Mændenes Stæde, men han har gjort sig overordenlig Umage for at tage en troværdig Studie af hende — thi hun forbavser ham og interesserer ham — men komponeret noget detailleret Billede af hende, det har han ikke gjort. Han er vel som andre varsomme Naturforskere bange for, at Støvet paa Vingerne skulde lide derved. Som bekendt holdt Holberg jo meget af Fruentimmers Kompagni — paa Grund af deres Pølsesnak, der akkommoderede ham og undte hans Hjerne Pavser — og havde god Lejlighed til at iagttage mer end én Lukretia rimeligvis, men derfor er han dog lige nær, naar han skal forklare, hvorfor hun er, som hun er.